

Jordi Sarsanedas

Escriptor

“Mantinc la voluntat d’escriure tan ajustadament i tan bé com sàpiga”

Jordi Sarsanedas (Barcelona, 1924), Premi d’Honor de les Lletres Catalanes, té una llarga trajectòria literària. Tot just acaba de guanyar el Premi Ciutat de Barcelona amb el llibre de contes *Una discreta venjança*.

Jordi Sarsanedas als jardins de l’Ateneu Barcelonès.

Felícia Esquinas

Per què escriu?

És molt difícil de dir, això. Escriu perquè visc. Escriure és una manera de viure. És un contacte amb la realitat tal com es veu. No he escrit tant com hauria volgut, he escrit relativament poc. Hi ha escriptors que els és fàcil escriure. Certament, no és el meu cas. Jo gairebé diria que escriu perquè em costa escriure.

I viure?

La vida, en tot cas, és una feina que demana aplicació. Sí, potser sí és un defecte meu pensar això... Potser per a certa gent deu estar bé de viure en la senzilla facilitat. Viure senzillament. Ara que hi penso, em sembla que fóra una bona solució: viure bonament. Doncs potser no és ben bé el meu cas. I el resultat d’una escriptura, d’una literatura deliberada i feta a consciència, és tot una feina.

Quina relació té amb la paraula?

Ah! La paraula. L’exercici de la paraula em sembla una forma important de vida perquè em concebo com un ésser que parla. La paraula és una dimensió molt important de la vida.

“No he escrit tant com hauria volgut. Gairebé diria que escriu perquè em costa escriure”

Quant de temps fa que escriu?

Fa molts anys. Em vaig fer conèixer bastant amb un llibre que es diu *Mites* (1954). I una cosa que he dit i que no em fa res repetir és que si hagués de tornar a escriure els mites, els tornaria a signar. Però penso que el xicot que va publicar aquells *Mites* també acceptaria de signar *Una discreta venjança*.

Què s’ha mantingut d’aquell jove en el Jordi Sarsanedas d’avui?

En un cert sentit, moltes coses. Hi ha hagut bona part de vida, que ha tingut de tot, els seus aspectes satisfactoris, els seus contratemps, els seus drames... La vida. Ara, l’actitud d’escriptura em sembla bastant permanent. Si més no, aquesta voluntat d’escriure tan ajustadament i tan bé com sàpigues, això crec que ho he mantingut o m’agradaria creure que ho he mantingut. I que ho mantinc.

Com troba els seus temes?

De qualsevol manera, de moltes maneres. *Una discreta venjança* és un llibre de contes de fonts diferents. Alguns estan relacionats amb records personals. El primer text, que en certa manera fa de pròleg, parla d’anècdotes personals me-

ves. I el segon, *Correctament vestits de frac*, fa intervenir elements molt diferents, alguna anècdota personal meua, records de pel·lícula, de joventut, tot plegat bastant barrejat...

Per què no ha escrit mai un dietari, unes memòries?

Aquí hi ha una cosa bàsica i és que per mi escriure no és especialment fàcil, oi que l’hi he dit? Per a escriure amb satisfacció el que és un dia necessito almenys quinze dies. Em sembla que aquest obstacle és capital. Alguna vegada he començat un dietari, però aquest dietari ha viscut dos dies.

Sempre ha escrit en català?

Sempre he escrit en català. Ara, he estat professional del francès durant molts anys. N’he estat professor de llengua i de literatura.

Com veu la literatura catalana en l’actualitat?

Depèn del que fem. Jo faré el que podrè. I espero que molts altres també ho faran.

Quina seria la seva obra mestra?

Què li agradaria aconseguir com a escriptor?

M’agradaria escriure i haver escrit uns quants textos satisfactoris, bons. Atenció! De prosa, de conte i també de poesia.

Una obra que, a criteri meu, tingui una justificació i que mereixi existir.

I com a persona?

Doncs... Diria que agraeixo allò que he pogut trobar de satisfactori en un aspecte o un altre de la vida. Agraeixo haver après a viure una mica, modestament.

Com és l’exercici de mirar cap enrera a la seva edat?

Es mira amb una certa calma. Allò que ha estat, ha estat. Algunes coses han estat boniques, altres no ho han estat gens, però han estat. Jo diria que en part s’accepten. Potser estaria bé que escrivís unes memòries!

Ho farà?

En tot cas, necessito una empenta. Encara no la tinc, i això que ja començo a ser una mica grandet. Però encara tinc ganes d’escriure, de fer algunes coses.

Signarà llibres per Sant Jordi?

Si em demanen que en signi, en signarè tants com vulguin. ■

“M’agradaria haver escrit una obra que tingui una justificació i que mereixi existir”